

Arrest

nr. 53 881 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van Patvakan MANIKYAN en zijn advocaat M. VERSWIJVER loco advocaat N. VERBEKE, die Armine TUMONYAN vertegenwoordigt, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 19 januari 1984 in de Russische stad Astrakhan. Op 23 december 2006 huwde u op traditionele wijze met A. T. (O.V. 6.659.146) in de Armeense hoofdstad Jerevan.

Uw problemen begonnen nadat u 80 000 dollar had geleend van een zekere Spartak, die u had leren kennen in de autogarage waar u werkte. Dit geld was bedoeld om zaken mee te doen, samen met uw vriend K. Z. Toen jullie op 3 juli 2008 voor zaken op weg waren naar Leninakan kregen jullie een ongeval op de snelweg ter hoogte van Chudyan. Uw vriend overleed ter plekke. Zelf was u gewond en

werd u overgebracht naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Daar kwam u terug bij bewustzijn en stelde u de politie op de hoogte van het feit dat jullie op het moment van het ongeval 80 000 dollar bij zich hadden. De politie zei echter, net als de dokters, dat er geen geld gevonden was. Een week na het ongeval nam u contact op met Spartak om hem over het ongeval en de verdwijning van het geld in te lichten. Spartak wilde het geleende geld terug en gaf u wat tijd om orde op zaken te stellen. Op geregelde tijdstippen informeerde hij naar de stand van zaken, maar toen hij zijn geld na een aantal maanden nog steeds niet had teruggekregen, verloor hij zijn geduld. Spartak en zijn mannen begonnen u fysiek lastig te vallen en sloegen u meermaals in elkaar. Omwille van deze slagen ging u verschillende keren langs bij de politie, die echter weinig hulp bood. Sterker nog, ze zeiden dat u uw problemen met Spartak zo snel mogelijk moest oplossen en mishandelden u ook zelf. De politie heeft u daarnaast twee of drie keer thuis opgepakt. Op de duur liep de situatie zodanig uit de hand dat u besloot het land te verlaten. Spartak en zijn mannen vielen niet enkel u, maar ook uw gezin lastig. Zo werd ook uw vader twee maal in elkaar geslagen en werd uw zoontje bedreigd. Zelf werd u meermaals meegenomen naar een garage waar ze u hard aanpakten en ten slotte bedreigden ze u met de dood. U verliet Armenië uiteindelijk op 21 juli 2009 samen met uw vrouw en kind. Vanuit Jerevan namen jullie het vliegtuig naar Simferopol (Oekraïne), waar jullie nog diezelfde dag overstapten in de laadruimte van een vrachtwagen. Deze vrachtwagen bracht jullie naar België, dat jullie op 25 juli 2009 bereikten. Jullie werden afgezet in Antwerpen. 4 dagen na uw aankomst werd u opgepakt door de politie. Pas op 9 oktober 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen had met een privé-persoon van wie u geld had geleend.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat u een auto-ongeval heeft gehad waarbij uw vriend, K. Z., om het leven kwam en u het geleende geld kwijtraakte (CGVS, p. 11). U vermeldde ook dat de politie bij het ongeval ter plaatse is geweest (CGVS, p. 13). U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel document voorleggen dat deze beweringen staft, noch een overlijdensakte van uw vriend, noch een proces-verbaal van het ongeval zelf. Verder zei u dat u bij dit ongeval gewond raakte en u werd overgebracht naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, waar u 1 dag verbleven hebt (CGVS, p. 12). Ook van uw ziekenhuisopname kon u geen bewijs voorleggen. U gaf tot slot ook aan verschillende keren bij de politie te zijn geweest om klacht in te dienen omwille van de slagen door Spartak en zijn handlangers (CGVS, p. 15). U legde niettemin geen enkel document voor waaruit dit ook daadwerkelijk blijkt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Verder kon u het Commissariaat-generaal evenmin uw Armeens paspoort, hét identiteitsdocument van de Armeense staatsburger bij uitstek, voorleggen. U vertelde wel dat uw documenten gestolen werden toen u in Antwerpen in het park lag te slapen (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw Armeens paspoort net als uw militair boekje en uw sociale kaart bij uw vrouw waren (Verklaring DVZ, nr. 21). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor boeten uw verklaringen verder aan geloofwaardigheid in.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde aangaande de feiten die u meemaakte. Zo kende u niet eens de achternaam van Spartak, van wie u maar liefst 80 000 dollar had geleend (CGVS, p. 11). Verder wist u niet naar welk ziekenhuis u na het ongeval werd overgebracht noch in welke stad of dorp dit ziekenhuis gelegen was (CGVS, p. 12). U verklaarde ook door Spartak en zijn handlangers fysiek belaagd te worden, maar wist niet wanneer u voor de eerste maal werd lastiggevallen. U kon merkwaardig genoeg niet eens zeggen in welke maand dit was (CGVS, p. 14). U had evenmin enig idee hoeveel keer u uiteindelijk door Spartak of zijn mannen in elkaar geslagen werd, zelfs niet bij benadering (CGVS, p. 15). U zei voorts meermaals klacht te hebben ingediend bij de politie wegens de slagen en verwondingen, maar opvallend genoeg kon u zich niet herinneren hoeveel keer u hiervoor bij de politie bent langs geweest (CGVS, p. 15). U kon zelfs niet eens zeggen bij welke politiedienst u precies geweest was, hetzij de politie van de centrumwijk hetzij de centrale politiedienst (CGVS, p. 15). Ook de data van andere vervolgingsfeiten kon u opmerkelijk genoeg niet meedelen. U kon heel wat aangehaalde feiten niet eens bij benadering situeren. Zo kon u zich niet herinneren wanneer uw vader door de handlangers van Spartak in elkaar geslagen werd (CGVS, p. 17). Niettemin u zelf aanwezig was toen dit voor de eerste keer gebeurde, kon u evenmin zeggen waarmee uw vader precies geslagen werd (CGVS, p. 18). U had verder geen idee wanneer de

doodsbedreigingen aan uw adres precies begonnen (CGVS, p. 18). U slaagde er tot slot niet in het adres op te geven van de vriend bij wie u nochtans dikwijls verbleef (CGVS, p. 20). Het feit dat u zich zoveel aspecten van de door u verklaarde vervolgingsfeiten niet kon herinneren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U legde immers geen medisch attest voor waaruit blijkt dat u eventueel aan geheugenproblemen zou lijden, zodat redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u gedetailleerde informatie kan verschaffen over de verschillende door u aangehaalde feiten.

Na grondige vergelijking van uw verklaringen en die van uw vrouw werden bovendien nog twee ongerijmdheden vastgesteld. Zo gaf u aan dat het ongeval plaatsgreep op de autoweg ter hoogte van Chudyan (CGVS, p.12), terwijl uw vrouw vertelde dat het ter hoogte van Artashak of Ashtarak was (CGVS vrouw, p. 12). Verder verklaarde u dat u in het ziekenhuis bezocht werd door politieagenten, bij wie u informeerde naar het geld dat op het moment van het ongeval in jullie auto lag (CGVS, p. 13). Uw vrouw daarentegen stelde dat u een paar dagen na het ongeluk pas bij de politie bent gaan informeren naar het geld (CGVS vrouw, p. 11). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder in het gedrang.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet daarenboven nog worden opgemerkt dat u weinig pogingen ondernomen heeft om uw problemen kenbaar te maken en bescherming te zoeken bij uw autoriteiten. Zo heeft u naar aanleiding van de u toegebrachte slagen en verwondingen nooit een dokter bezocht (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u meermaals omwille van de fysieke mishandeling naar de politie te zijn geweest (CGVS, p. 15), maar zou u door de politie niet geholpen zijn. Meer nog, de politie zou u zelf een paar keer meegenomen hebben en zou u eveneens geslagen hebben (CGVS, p. 16). Ongeacht het feit dat u geen enkel bewijs kon aanreiken van de door u neergelegde klachten, hebt u nooit geprobeerd een hogere instantie te raadplegen, noch omwille van de vervolging door Spartak, noch omwille van de mishandeling door de politie (CGVS, p. 17). U verklaarde namelijk nooit naar het parket of de ombudsman te zijn gestapt alsook nooit een mensenrechtenorganisatie te hebben geraadpleegd (CGVS, p. 17). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ook ten aanzien van uw partner, A. T. (O.V. 6.659.146), een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 18 januari 1983 in de Armeense hoofdstad Jerevan. Op 23 december 2006 huwde u op traditionele wijze met P. M. (O.V. 6.467.313) in Jerevan.

U verliet uw land van herkomst omdat uw man er problemen had met een zekere Spartak, van wie hij op 3 juli 2008 80.000 dollar had geleend voor autozaken. Diezelfde dag was hij samen met zijn vriend Koryun op weg om auto-onderdelen te gaan ophalen, toen ze een zwaar ongeluk kregen. Koryun liet hierbij het leven en uw man werd overgebracht naar een lokaal ziekenhuis. De volgende dag verliet uw man dit ziekenhuis en stelde vast dat het geld dat ze bij zich hadden verdwenen was. Een paar dagen later, toen uw man opnieuw op de been was, ging hij naar de politie om te informeren naar het geld, maar zij konden hem niet verder helpen. Uw man bracht ook Spartak op de hoogte en vroeg om uistel om het geld terug te betalen. Spartak ging akkoord en in de daarop volgende maanden informeerde hij af en toe naar de stand van zaken. Na een vijftal maanden echter was zijn geduld op en begon hij te dreigen. Zelf kwam hij twee keer bij u thuis en daarna stuurde hij zijn lijfwachten op jullie af. Zij maakten ruzie met uw man en namen hem vaak mee, waarna hij in elkaar geslagen terug thuis kwam. Als uw man niet thuis was, bedreigden ze u en uw gezin. Een maal namen ze ook uw schoonvader mee en sloegen ook hem in elkaar. Omdat de situatie niet meer houdbaar was en uw man niet aan het geld kon geraken, besloten jullie te vluchten.

U verliet Armenië uiteindelijk samen met uw man en kind op 21 juli 2009. Vanuit Jerevan namen jullie het vliegtuig naar Simferopol (Oekraïne), waar jullie nog diezelfde dag overstapten in de laadruimte van een vrachtwagen. Deze vrachtwagen bracht jullie naar België en zette jullie in de avond van 25 juli 2009 af in Antwerpen. Drie dagen later raakte u uw man kwijt en een jaar lang hadden jullie geen contact meer met elkaar. Achteraf vernam u dat hij gearresteerd was en uiteindelijk vonden jullie elkaar terug. Pas op 20 juli 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 10). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, P.n M. (O.V. 6.467.313), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, P. M. (O.V. 6.467.313), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen had met een privé-persoon van wie u geld had geleend.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat u een auto-ongeval heeft gehad waarbij uw vriend, K.Z., om het leven kwam en u het geleende geld kwijtraakte (CGVS, p. 11). U vermeldde ook dat de politie bij het ongeval ter plaatse is geweest (CGVS, p. 13). U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel document voorleggen dat deze beweringen staakt, noch een overlijdensakte van uw vriend, noch een proces-verbaal van het ongeval zelf. Verder zei u dat u bij dit ongeval gewond raakte en u werd overgebracht naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, waar u 1 dag verbleven hebt (CGVS, p. 12). Ook van uw ziekenhuisopname kon u geen bewijs voorleggen. U gaf tot slot ook aan verschillende keren bij de politie te zijn geweest om klacht in te dienen omwille van de slagen door Spartak en zijn handlangers (CGVS, p. 15). U legde niettemin geen enkel document voor waaruit dit ook daadwerkelijk blijkt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Verder kon u het Commissariaat-generaal evenmin uw Armeens paspoort, hét identiteitsdocument van de Armeense staatsburger bij uitstek, voorleggen. U vertelde wel dat uw documenten gestolen werden toen u net na uw aankomst in Antwerpen in het park lag te slapen (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw Armeens paspoort net als uw militair boekje en uw sociale kaart bij uw vrouw waren (Verklaring DVZ, nr. 21). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor boeten uw verklaringen verder aan geloofwaardigheid in.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde aangaande de feiten die u meemaakte. Zo kende u niet eens de achternaam van Spartak, van wie u maar liefst 80 000 dollar had geleend (CGVS, p. 11). Verder wist u niet naar welk ziekenhuis u na het ongeval werd overgebracht noch in welke stad of dorp dit ziekenhuis gelegen was (CGVS, p. 12). U verklaarde ook door Spartak en zijn handlangers fysiek belaagd te worden, maar wist niet wanneer u voor de eerste maal werd lastiggevallen. U kon merkwaardig genoeg niet eens zeggen in welke maand dit was (CGVS, p. 14). U had evenmin enig idee hoeveel keer u uiteindelijk door Spartak of zijn mannen in elkaar geslagen werd, zelfs niet bij benadering (CGVS, p. 15). U zei voorts meermaals klacht te hebben ingediend bij de politie wegens de slagen en verwondingen, maar opvallend genoeg kon u zich niet herinneren hoeveel keer u hiervoor bij de politie bent langs geweest (CGVS, p. 15). U kon zelfs niet eens zeggen bij welke politiedienst u precies geweest was, hetzij de politie van de centrumwijk hetzij de centrale politiedienst (CGVS, p.15). Ook de data van andere vervolgingsfeiten kon u opmerkelijk genoeg niet meedelen. U kon heel wat aangehaalde feiten niet eens bij benadering situeren. Zo kon u zich niet herinneren wanneer uw vader door de handlangers van Spartak in elkaar geslagen werd (CGVS, p. 17). Niettemin u zelf aanwezig was toen dit voor de eerste keer gebeurde, kon u evenmin zeggen waarmee uw vader precies geslagen werd (CGVS, p. 18). U had verder geen idee wanneer de doodsb bedreigingen aan uw adres precies begonnen (CGVS, p. 18). U slaagde er tot slot niet in het adres op te geven van de vriend bij wie u nochtans dikwijls verbleef (CGVS, p. 20). Het feit dat u zich zoveel aspecten van de door u verklaarde vervolgingsfeiten niet kon herinneren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U legde immers geen medisch attest voor waaruit blijkt

dat u eventueel aan geheugenproblemen zou lijden, zodat redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u gedetailleerde informatie kan verschaffen over de verschillende door u aangehaalde feiten.

Na grondige vergelijking van uw verklaringen en die van uw vrouw werden bovendien nog twee ongerijmdheden vastgesteld. Zo gaf u aan dat het ongeval plaatsgreep op de autoweg ter hoogte van Chudyan (CGVS, p. 12), terwijl uw vrouw vertelde dat het ter hoogte van Artashak of Ashtarak was (CGVS vrouw, p. 12). Verder verklaarde u dat u in het ziekenhuis bezocht werd door politieagenten, bij wie u informeerde naar het geld dat op het moment van het ongeval in jullie auto lag (CGVS, p. 13). Uw vrouw daarentegen stelde dat u een paar dagen na het ongeluk pas bij de politie bent gaan informeren naar het geld (CGVS vrouw, p. 11). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder in het gedrang. Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet daarenboven nog worden opgemerkt dat u weinig pogingen ondernomen heeft om uw problemen kenbaar te maken en bescherming te zoeken bij uw autoriteiten. Zo heeft u naar aanleiding van de u toegebrachte slagen en verwondingen nooit een dokter bezocht (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u meermaals omwille van de fysieke mishandeling naar de politie te zijn geweest (CGVS, p. 15), maar zou u door de politie niet geholpen zijn. Meer nog, de politie zou u zelf een paar keer meegenomen hebben en zou u eveneens geslagen hebben (CGVS, p. 16). Ongeacht het feit dat u geen enkel bewijs kon aanreiken van de door u neergelegde klachten, hebt u nooit geprobeerd een hogere instantie te raadplegen, noch omwille van de vervolging door Spartak, noch omwille van de mishandeling door de politie (CGVS, p. 17). U verklaarde namelijk nooit naar het parket of de ombudsman te zijn gestapt alsook nooit een mensenrechtenorganisatie te hebben geraadpleegd (CGVS, p. 17). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voeren verzoekers aan dat:

- er in Armenië geen identificatieplicht bestaat en niemand een document heeft opgemaakt toen eerste verzoeker bewusteloos in het ziekenhuis werd binnengebracht. Hierom kan hij geen documenten aangaande zijn hospitalisatie voorleggen;
- de politie niet te vertrouwen is en mogelijks het geld verduisterde en niet geneigd is tot samenwerking, of het uitreiken van documenten. Ter staving van corruptie bij de politie leggen verzoekers een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Armenië van 2009 neer alsook een artikel van de World Health Organisation, d.d. april 2010;
- eerste verzoeker geen overlijdensakte van zijn vriend kan voorleggen omdat diens familie schrik heeft voor Spartak. Verzoekers verlieten Armenië hals over kop en dachten er niet aan bewijzen mee te brengen ter staving van hun relaas;
- eerste verzoekers documenten in de handtas van zijn echtgenote zaten opgeborgen en dat deze handtas 's nachts werd gestolen in het park. Verzoekers durfden niet naar de Armeense ambassade gaan om nieuwe documenten aan te vragen;
- de naam Spartak in heel Armenië gekend is en niemand in Armenië kan zeggen welke zijn echte naam is. Voorts is het niet gebruikelijk in Armenië om papieren op te maken bij het doen van zaken, zeker als er iemand bij betrokken is die Spartak heet;
- eerste verzoeker een ongeluk had op een baan die hij niet goed kende en zijn grootste bekommernis was het geld terugvinden toen hij weer bij bewustzijn kwam;
- eerste verzoeker psychisch ernstig te lijden had na het ongeluk, daar het trauma zijn vriend te verliezen hem enorm zwaar viel en hij bovendien geconfronteerd werd met het gestolen geld. In die periode had hij geen besef van tijd en plaatsen en daar heeft hij het nog steeds moeilijk mee. Thans

voegt verzoeker medische attesten toe aan het verzoekschrift. Het Commissariaat-generaal heeft op geen enkele manier rekening gehouden met dit gegeven hoewel zij hiervan op de hoogte was;

- eerste verzoeker perfect weet waar zijn vriend woonde en de straat kan noemen maar hij wijst erop dat het vaak zo is dat, waar men de deur platloopt, men dikwijls het juiste adres of huisnummer niet onthoudt;

- de baan waar het ongeluk zich voordeed zowel door Chudyan als naar Artashak loopt en verzoekers aldus geen ongerijmde verklaringen aflegden;

- er in Armenië geen mutualiteiten bestaan en eerste verzoeker niet verzekerd was. Hij ging niet naar de dokter en zijn echtgenote verzorgde zijn verwondingen. Verzoekers richtten zich niet tot een hogere instantie of ombudsdienst daar eerste verzoeker niet wist hoe zich daarheen te begeven. Zij verwijzen andermaal naar het corrupte Armeense systeem waar je voor alles moet betalen en benadrukken dat elke poging iets te ondernemen tegen iemand die rijker is, zich tegen uzelf kan keren. Dat zij niet naar een mensenrechtenorganisatie stapten, ligt aan het feit dat zij wisten dat dit bestond.

Verzoekers wijzen er verder nog op dat niet duidelijk is weergegeven waarom zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Zij volharden dat het duidelijk is dat zij in de huidige omstandigheden onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

2.1.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoekers toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissingen. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.1.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers beweerde problemen hun grondslag vinden in een dispuut aangaande een lening die zij niet kunnen terugbetalen. De voorgehouden vrees is gelegen in een louter gemeenrechtelijk feit. Zij maken derhalve niet aannemelijk dat hun vervolging *in nexu* staat met één van de vijf vervolgingsgronden vermeld in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. In hunnen hoofde kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen.

2.1.2.3. Het argument dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd opgenomen, mist feitelijke grondslag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hiertoe op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten. *In casu* is de bestreden beslissing gestoeld op de wezenlijke bevindingen van de commissaris-generaal dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is, daar zij geen enkel tastbaar bewijs ter staving van hun identiteit, reisroute of vluchtrelaas bijbrengen, eerste verzoeker vage verklaringen aflegde aangaande de kern van zijn vluchtmotieven, de verklaringen van eerste verzoeker en tweede verzoekster op essentiële punten niet eensluitend zijn en zij onvoldoende pogingen ondernamen bescherming te zoeken in hun land van herkomst.

Ook inzake de vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ligt de bewijslast bij verzoekers. Te dezen dient vastgesteld dat zij niet in het minst aan deze bewijslast voldoen. Thans leggen zij bij hun verzoekschrift internetprints aangaande de corruptie in Armenië en een psychologisch verslag en een medisch attest aangaande de geestestoestand van eerste verzoeker neer. Deze staven op geen enkele wijze verzoekers identiteit, reisroute of vluchtrelaas. Verzoekers geven tal van redenen zoals dat er in Armenië geen identificatieplicht is, dat de politie corrupt is, dat de ouders van zijn overleden vriend angstig waren, dat het niet gebruikelijk is in Armenië om papieren op te maken bij het doen van zaken en dat zij in het park lagen te slapen en hun documenten werden gestolen. Het betreffen post factum geponeerde, niet-gestaafde loutere beweringen die niet overtuigen. Verzoekers geven op geen enkele wijze aan dat zij een ernstige poging hebben ondernomen een stavingstuk te bekomen, hoewel er redelijkerwijs kan verwacht worden dat er documenten van bijvoorbeeld het ongeval, de hospitalisatie, de neergelegde klachten, het overlijden van een persoon of de lening van een aanzienlijke som werden opgemaakt. Het gegeven dat verzoekers geen enkel punt van hun relaas, noch hun identiteit kunnen staven ondermijnt hun geloofwaardigheid.

Voorts is de bestreden beslissing gestoeld op de wezenlijke bevinding van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker vage verklaringen aflegde en een ontoereikende kennis etaleerde met betrekking tot de kern van het vluchtrelaas. Zo kende hij ondermeer niet de volledige naam van de persoon die hij (veel) geld verschuldigd is, wist hij niet in welk ziekenhuis hij heeft gelegen, noch sinds wanneer of hoeveel keer hij werd lastig gevallen door de mannen van Spartak, noch tot welke politiedienst hij zich richtte (stuk 5, gehoorverslag van 27 augustus 2010). Eerste verzoeker kon niet bij benadering de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten situeren. Dit gegeven ondermijnt voorts de reeds ernstig aangetaste

geloofwaardigheid daar deze feiten afwijken van het alledaagse en een ingrijpende invloed hebben gehad op het verdere leven van eerste verzoeker en zijn echtgenote. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat hieromtrent coherente en gedetailleerde verklaringen worden afgelegd. Verzoekers argumenteren ter verklaring van de vastgestelde manifest gebrekkige kennis dat eerste verzoeker psychisch ernstig te lijden had na het ongeluk, daar het trauma zijn vriend te verliezen hem enorm zwaar viel en hij geen besef had van tijd en plaatsen. Dit betoog vindt geen steun in de thans bijgebrachte medische attesten. Het verslag van de psycholoog van 14 september 2010 is een weergave van de verklaringen van eerste verzoeker. Het maakt tevens gewag van zijn depressieve gemoedstoestand, apathische houding en de medicatie die de behandelende arts heeft voorgeschreven. Dit wordt bevestigd door het medisch attest van 7 september 2010. Uit geen van beide stukken blijkt echter dat verzoeker niet bij machte zou zijn om een coherent en waarheidsgetrouw relaas te berde te brengen. Zij vormen derhalve geen verschuiving voor de hiervoor beschreven gedane vaststellingen.

Gelet op de algehele ontstentenis van enige stavingstukken en de manifeste onwetendheid van eerste verzoeker aangaande kernaspecten van zijn relaas dient te worden geoordeeld dat aan het voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het recht van verdediging. Zij betogen dat hun raadsman zich had aangemeld als raadsman van zowel eerste verzoeker als van tweede verzoekster, en dit per fax op 30 december 2009 en op 05 augustus 2010. Ter staving voegen verzoekers een kopie van deze faxen toe bij het verzoekschrift. Hun raadsman werd echter enkel op de hoogte gebracht van het interview van tweede verzoekster op het Commissariaat-generaal. Bovendien werd nadien enkel de bestreden beslissing van verzoekster aan de raadsman bezorgd. Verzoekers menen dat zulks van onzorgvuldigheid getuigt en de rechten van verdediging in het gedrang brengt.

2.2.2. De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is een administratieve en geen jurisdictionele procedure, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Voorts dient opgemerkt dat er geen enkele wettelijke bepaling bestaat die de commissaris-generaal verplicht om de raadsman van een asielzoeker op de hoogte te houden van het feit dat er een interview zal plaatsvinden. De asielzoeker is vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een raadsman tijdens zijn interview en er kan in redelijkheid worden verwacht dat hij zijn raadsman op de hoogte brengt dat het interview zal plaatshebben indien hij bijstand wenst. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoekers raadsman wel degelijk aanwezig was tijdens de gehoren van beide verzoekers en na afloop geen opmerkingen dienaangaande heeft geformuleerd.

In zoverre verzoekers betogen dat hun raadsman niet in het bezit werd gesteld van de beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, blijkt evenwel uit onderhavig verzoekschrift duidelijk dat hij beroep tegen deze beslissing heeft ingediend en dat verzoekers raadsman wel degelijk kennis heeft genomen van de motieven die door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing werden aangehaald. De bestreden beslissing werd immers correct naar verzoekers gekozen woonplaats verstuurd zodat niet valt in te zien op welke wijze zijn rechten zouden zijn geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER